

La meva Montserrat Minobis

Amb la Montserrat Minobis vam coincidir sovint en àmbits periodístics i polítics per bé que mai vam treballar junts i jo diria que no teníem les mateixes idees polítiques. Però quan ens creuàvem en algun lloc sempre tenia la sensació que, en el fons, érem còmplices. Còmplices en la lluita per la justícia social i en causes com la defensa dels drets de les dones. Era va ser una de les capdavanteres en la causa feminista quan molts miraven aquest moviment amb una certa condescendència i, a vegades, fins i tot, mig burlant-se'n. Dit d'una altra manera, va ser feminista quan era més difícil que dir-se'n ara. Com va ser antifranquista quan Franco encara era viu i tocava jugar-se-la per lluitar per la democràcia.

Quan Franco va morir, ella tenia 33 anys tot just fets. Encara no havia entrat a treballar a Ràdio 4, on sí que vam coincidir però en activitats i programes diferents. Sempre em va semblar més jove que l'edat que tenia. Quan ens va deixar fins i tot em va sorprendre que ho fes als 76 anys. No ho hauria dit mai!

Vaig patir per ella quan era directora de Catalunya Ràdio i li van muntar una campanya de rebuig. L'acusaven d'afavorir els socialistes, acusació que no tenia ni cap ni peus, perquè ni estava vinculada al PSC ni era una persona que es deixés influir per interessos partidistes. M'imagino que aquella experiència la va fer patir molt. Mai, però, li ho vaig dir personalment. És d'aquelles coses que lamentes no haver fet quan ja és massa tard per esmenar-les.

Hi ha periodistes que tenen un lloc especial al meu cor i al meu record. Josep Maria Huertas Claveria n'és un. Joan Barril, Ernest Lluch, Jordi Estadella, Josep Maria Bachs, Toni Traveria en són uns altres. I Montse Minobis, clar, també. M'agradaria seure algun dia en el banc d'alguna plaça que portés el seu nom.